

Homilie 1 juli 2018
VAKANTIETIJD

Beste medegelovigen,

De zomermaanden juli en augustus liggen voor ons.

Het zijn de vakantiemaanden voor alle schoolgaanden en voor alle mensen werkzaam in het onderwijs. Het zijn de maanden van de verlofperiodes.

Vele bedrijven en winkels hangen hun kaartje uit “Gesloten wegens jaarlijks verlof” .

Terwijl in de sector toerisme en ontspanning alles op volle toeren draait en er handen te kort zijn om iedereen van dienst te zijn.

Dagelijkse berichten over verkeersfiles naar en van het werk maken plaats voor berichtgeving over de verkeersdrukte op wegen die leiden naar toeristische trekpleisters.

Vakantie, verlof...

Wat voor de enen een verademing is, een rustpunt na de drukte van vele werkweken is voor anderen een tijd van hard en vele uren werken om het de vakantiegangers naar hun zin te maken.

Het eens kunnen doorbreken van de regelmaat wordt door de enen ervaren als een luxe terwijl anderen het ervaren als een tekort of gemis. Ik denk dan aan die hoogbejaarde moeder in het woon- en zorgcentrum. Haar kinderen en kleinkinderen komen haar wekelijks bezoeken maar in de vakantiemaanden wordt die regelmaat doorbroken: de ene week is die weg, de volgende week de andere. De ene is op reis met de auto, de andere vliegt naar een ander werelddeel, nog een andere doet een trektocht met de fiets en weer een andere gaat te voet naar het bedevaartsoord Compostella. Oma leeft met hen mee, gunt hen de vakantie en de reis maar maakt zich vaak bezorgd “Als ze allemaal maar veilig en gezond terug thuis komen”, zucht ze.

Ik denk ook aan de mensen wiens man of vrouw, vriend of vriendin in de loop van het voorbije werkjaar is overleden en die voor de eerste keer de vakantiemaanden alleen moeten doorbrengen...

Enige tijd geleden hoorde ik een jonge weduwe zeggen: “Ik zie zo op tegen die vakantie...”

Zo zie je maar hoe ook dit jaar de vakantiemaanden weer door velen anders zullen beleefd worden...

Het is deugdzaam het ritme van de werkdagen te kunnen doorbreken, eens afstand kunnen nemen van de dagelijkse bezigheden, het eigen werk - en leefritme eens van op afstand te bekijken en tot rust te kunnen komen. Waar we dat doen, heeft geen belang..

Niet de plaats waar we verlof of vakantie nemen heeft belang, wel de wijze waarop we vakantie beleven..

In het evangelie van Marcus lezen we ergens dat Jezus op een bepaalde dag tegen zijn apostelen zegt: “Kom nu eens mee naar een eenzame plaats en rust daar wat uit”.

Het is een eenvoudig maar noodzakelijk voorstel. Een rustige plaats opzoeken om op adem te komen, een plaats opzoeken om stil te worden, om samen te zijn met elkaar na drukke dagen van zorg voor mensen.

Vakantie of verlof hebben kan voor ons christenen zijn: wat meer aandacht en tijd besteden aan mensen, aan stilte en bezinning, aan gebed, om dan weer naar anderen te gaan zoals Jezus en de apostelen dat deden.

Aan u allen een deugddoende vakantie.

Marie-Jeanne Speleman